

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 242/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. S., S., zastúpeného advokátkou JUDr. J. M., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 251/2009 a jeho rozsudkom z 25. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. S. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2011 doručená sťažnosť JUDr. M. S., S. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 251/2009 a jeho rozsudkom z 25. januára 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 30. septembra 2008 podanou Okresnému súdu Trebišov domáhal proti tomuto súdu zaplata sumy 61 665 Sk s príslušenstvom ako úrokov z omeškania, ktoré vznikli neskorou výplatou jeho platových náležitostí za roky 2003 až 2006, z dôvodu, že ich „výplata bola blokována... zákonnými ustanoveniami, ktorých nesúlad s ústavou ústavný súd... vyslovil. V skutočnosti mali byť uvedené platové náležitosti vyplatené omnoho skôr, a to tvorilo základ uplatneného nároku na úroky z omeškania.“.

Vec sťažovateľa bola prikázaná Okresnému súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) z dôvodu zaujatosti všetkých sudcov Okresného súdu Trebišov. Okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 219/2008-40 z 19. júna 2009 žalobu sťažovateľa zamietol.

Proti rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 251/2009-61 z 25. januára 2011 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd svojím rozhodnutím porušil jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a svoju sťažnosť okrem iného odôvodňuje takto:

„Krajský súd vec neposúdil z právneho hľadiska správne. Na jednej strane plne akceptoval úvahy vyplývajúce z judikatúry ústavného súdu, dokonca si ich výslovne osvojil, vrátane rozhodujúcej tézy, podľa ktorej účinky nálezu o nesúlade nastávajú ex tunc, no napriek tomu a v rozpore s tým potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí mojej žaloby. Žalovaný sa podľa názoru krajského súdu nedostal do omeškania, pretože plnil okamžite, akonáhle ústavný súd vyslovil nesúlad inkriminovaných ustanovení s ústavou, ktoré výplatu platových náležitostí dovtedy blokovali.

Právny záver krajského súdu je v priamom rozpore s tézou, podľa ktorej účinky nálezov ústavného súdu o vyslovení nesúladu právnych predpisov nastávajú od počiatku (ex tunc), teda majú za následok, že pri rozhodovaní o veci musí sa vychádzať z toho, ako keby nesúladné ustanovenie nebolo nikdy vydané. Je totiž zrejmé, že ak sa na protiústavné ustanovenie neprihliada, potom žalovaný plnil oneskorene.

Argumentácia krajského súdu má význam iba pri posudzovaní otázky, či oneskorenú výplatu platových náležitostí žalovaný subjektívne zavinil, alebo či došlo k omeškaniu s vyplatením z objektívnych príčin bez subjektívneho zavinenia žalovaného. V takejto súvislosti možno stanovisko krajského súdu považovať za správne. Nemožno totiž pochybovať o tom, že žalovaný oneskorenú úhradu subjektívne ničím nezavinil. Subjektívne zavinenie totiž nesie zákonodarca, ktorý protiústavnú úpravu prijal. Zároveň tieto okolnosti nič nemenia na skutočnosti, že objektívne vzaté plnil okresný súd oneskorene. Pri posudzovaní nároku na úroky z omeškania nehrá otázka subjektívneho zavinenia povinnej osoby na oneskorenom plnení žiadnu úlohu, pretože z hľadiska oprávnenosti tohto nároku postačuje objektívna existencia omeškania bez zreteľa na subjektívne zavinenie povinnej osoby. Ako príklad možno uviesť, že povinného by za omeškanie so zaplatením nemohla ospravedlniť skutočnosť, že napr. pre zlý zdravotný stav nemohol úhradu vykonať.

Napokon poukazujem na to, že nebyť protiústavnej novelizácie zákona, bol by som svoje platové náležitosti obdržal omnoho skôr a je zrejmé, že ich oneskorenou úhradou som utrpel ujmu, ktorú zákon spravidla odškodňuje úrokmi z omeškania. Nie je mysliteľné preto, aby v rámci nápravy protiústavného stavu mal som prísť o časť sumy zodpovedajúcej ujme, ktorú som prijatím protiústavnej normy utrpel. Vzhľadom na to, že účinok nálezu ústavného súdu nastáva od počiatku, musí sa mi dostať plná náhrada.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 251/2009 porušil základné právo JUDr. M. S. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 Co 251/2009-61 z 25. 01 2011 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť JUDr. M. S. na účet jeho právnej zástupkyne trovy právneho zastúpenia do jedného mesiaca od právoplatnosti nález.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 251/2009 a jeho rozsudkom z 25. januára 2011. Porušenie označených práv spočíva v tom, že krajský súd „*vec neposúdil z právneho hľadiska správne*“ jeho a záver je „*v priamom rozpore s tézou, podľa ktorej účinky nálezov ústavného súdu o vylovení nesúladu právnych predpisov nastávajú od počiatku*“.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozsudku krajského súdu.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu č. k. 6 Co 251/2009-61 z 25. januára 2011 okrem iného vyplýva:

«Žalobca v odvolaní označil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.

Uvedený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. (že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) sa chápe ako mylná aplikácia a výklad právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na zistený skutkový stav vôbec nemožno použiť. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedený odvolací dôvod je treba chápať širšie, než len výrok napadnutého rozhodnutia a patrí sem aj posúdenie predbežných otázok žalovateľnosti nároku, dodržiavania procesných

predpisov upravujúcich otázky, ktoré majú vplyv na správnosť rozhodnutia vo veci samej, etc.

Treba poznamenať, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 212 ods. 1 O. s. p.).

Je treba sa stotožniť s názorom odvolateľa, že v súvislosti s uplatneným nárokom na zaplatenie úrokov z omeškania v danej veci je zásadnou otázkou z právneho hľadiska otázka hmotnoprávných následkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovujúceho nesúlad právneho predpisu s Ústavou Slovenskej republiky.

Z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. novembra 2007 č. k. PL. ÚS 12/05-116, ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky v čiastke 8 dňa 23. januára 2008 pod číslom 15/2008 Z. z. vyplýva, že článok II zákona č. 670/2002 Z. z. o platových pomeroch sudcov v roku 2003 a o zmene zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 185/2002 Z. z., v časti o zmene nadobudnutia účinnosti § 77 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 185/2002 Z. z., článku I bod 2 v časti o zmene nadobudnutia účinnosti § 77 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zákona č. 505/2003 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, článku I bod 2 zákona č. 609/2004 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení zákona č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry v znení neskorších predpisov, a článku I bod 2 zákona č. 622/2005 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení zákona č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry v znení neskorších predpisov, nie sú v súlade s článkom I ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...

Dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca článok II citovaného zákona 670/2002 Z. z. o platových pomeroch sudcov v roku 2003 (a ďalšie zákony vyššie citované) účinnosť. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie

ustanovenia článku II zákona č. 670/2002 Z. z. o platových pomeroch sudcov v roku 2003 (a nasledujúcich) do súladu s Ústavou Slovenskej republiky, stráca po 6 (šiestich) mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

Abstraktná kontrola je základnou prioritnou funkciou Ústavného súdu Slovenskej republiky a v širšom zmysle je chápaná ako skúmanie súladu právnych predpisov nižšej právnej sily, s predpisom vyššej právnej sily, ako harmonizáciu právneho poriadku pri rešpektovaní jeho hierarchie a ústavy ako základného prameňa.

Pri rozhodovaní o (ne)súlade právnych predpisov sa Ústavný súd Slovenskej republiky prísne riadi zásadou prezumpcie súladnosti právnych predpisov, t. j. je povinný predpokladať súlad právneho predpisu nižšej právnej sily s právnym predpisom vyššej právnej sily resp. medzinárodnou zmluvou, pokiaľ nedospeje k názoru o ich nesúlade (viď Čič. M., Mazák J. Ogurčák Š. Konanie pred Ústavným súdom SR, Košice 1993, strana 38-39).

Súlad je princípom (pravidlom), kým zistenie nesúladu je niečo výnimočné.

Nález Ústavného súdu, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil nesúlad medzi právnym predpisom podľa článku 125 ods. 1 písm. a) až d) ústavy, má významné právne účinky. Má všeobecne záväzný charakter, a platí erga omnes.

Výrok nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sa uverejňuje v Zbierke zákonov Slovenskej republiky.

Dňom vyhlásenia nálezu stráca dotknutý právny predpis (jeho časť alebo jednotlivé ustanovenia) účinnosť.

To znamená, že takýto predpis naďalej platí, ale nesmie byť aplikovaný (prestáva byť súčasťou „law in action“).

Orgán, ktorý takýto právny predpis vydal má ústavnú povinnosť do 6 (šiestich) mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia Ústavného súdu SR, uviesť ho do súladu s ústavou, resp. s právnym predpisom mu hierarchicky nadriadeným, prípadne s medzinárodnou zmluvou. Ak tak príslušný orgán v ústavou určenej lehote neurobí, dotknutý právny predpis stráca platnosť (viď článok 125 ods. 3 ústavy) s účinkami ex nunc. Príslušný orgán je pritom viazaný právnym názorom vysloveným v Náleze Ústavného súdu SR (§ 41a ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd nemá prirodzené právo zákony prijímať, ani ich meniť. Môže však svojím nálezom spôsobiť zrušenie právneho predpisu.

Právny predpis Ústavným súdom Slovenskej republiky prehlásený za protiústavný zaniká „ex constitutione“, ak sú dané právne skutočnosti:

- náležite vyhlásený nález o nesúlade,*
- márne uplynutie lehoty.*

Podľa § 41 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení (ďalej len zákon o Ústavnom súde) nález, ktorým sa zistil nesúlad právnych predpisov s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, vyhlási sa spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Nález je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov.

Podľa § 41a ods. 1 zákona o Ústavnom súde, právny predpis, jeho časti alebo niektoré jeho ustanovenia strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov.

Podľa § 41a ods. 3 zákona o Ústavnom súde stratou účinnosti, prípadne platnosti právnych predpisov na základe nálezu Ústavného súdu sa neobnovuje platnosť právnych predpisov nimi zrušených; ak však išlo len o ich zmenu alebo o doplnenie, platí skorší právny predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením.

Pri výklade ustanovení zákona o Ústavnom súde, z ktorých možno vyvodiť právne účinky jeho nálezov vydaných v konaní o súlade právnych predpisov na konanie pred súdmi (a inými orgánmi verejnej moci v individuálnych veciach) treba vychádzať z citovaných ustanovení § 41a ods. 1, § 41a ods. 3 ako aj § 41 ods. 2 zákona o Ústavnom súde.

Pre citované ustanovenia zákona o Ústavnom súde je charakteristické vzájomné pôsobenie princípu ochrany a zachovania ústavnosti na jednej strane a princípu právnej istoty na strane druhej. Oba princípy sú neoddeliteľnou súčasťou princípu právneho štátu vyjadreného v článku I ods. 1 prvej vety ústavy. Princíp ochrany a zachovania ústavnosti sa realizuje v danom prípade samotným rozhodovaním Ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov podľa článku 125 ústavy a jeho následnými právnymi účinkami na rozhodnutia, resp. rozhodovanie súdov (a iných orgánov verejnej moci) v individuálnych veciach. Princíp právnej istoty sa prejavuje v dvoch smeroch. Jednak je založený na

prezumpcii ústavnosti právnych predpisov (až do opačného rozhodnutia Ústavného súdu) a jednak na zachovávaní právoplatnosti rozhodnutí súdov a iných orgánov verejnej moci vychádzajúcich z prezumpcie ústavnosti.

Podľa názoru odvolacieho súdu, pri kolízií spomínaných princípov treba dať prednosť jednoznačne princípu zachovania a ochrany ústavnosti a to za súčasného spolupôsobenia brzd vyplývajúcich z uplatnenia princípu právnej istoty (viď rozhodnutia Ústavného súdu SR IIÚS 72/06, IV ÚS 29/06, mutatis mutandis I ÚS 51/06).

Opierajúc sa aj o uvedené východiská zákonodarca pri prijímaní zákona o Ústavnom súde rozlíšil vplyv účinkov, nálezov Ústavného súdu vydaných v konaní o súlade právnych predpisov na konania pred súdmi (a inými orgánmi verejnej moci) v individuálnych veciach na tie, ktoré boli v čase uverejnenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov už právoplatne skončené (§ 41b zákona o Ústavnom súde) a tie, ktoré ešte v čase uverejnenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov neboli právoplatne skončené (§ 41a zákona o Ústavnom súde).

V oboch prípadoch ale zákonodarca umožnil v záujme uplatnenia princípu ochrany a zachovania ústavnosti do miery zlučiteľnej s princípom právnej istoty konvalidovať nepriaznivé účinky rozhodnutí súdov (alebo iných orgánov verejnej moci) v individuálnych veciach, ktoré vyplývajú, resp. by vyplývali z aplikácie ustanovení právnych predpisov, ktoré v konaní o súlade právnych predpisov označil Ústavný súd za nesúladne s ústavou.

Hoci ústava a zákon o Ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotnoprávných účinkoch nálezu o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k jednoznačnému záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotnoprávne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Ak sa totiž tieto účinky prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu, potom afortiori musí tomu tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia nálezu o nesúlade. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovania ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty.

V predmetnej veci až dňom vyhlásenia Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. novembra 2007 č. k. PL ÚS 12/05-116 v Zbierke zákonov t. j. dňa 23. januára 2008 stratil článok II zákona č. 670/2002 Z. z. o platových pomeroch sudcov v roku 2003

a nasledujúcich účinnosť, a až od tohto dňa vznikla žalovanej povinnosť plniť, nárok (pre) žalobcu.

Vzhľadom na to, že žalovaný svoju povinnosť ohľadom platových pomerov žalobcu týkajúcu sa trinástych platov od roku 2003 po rok 2006 splnil už dňa 21. decembra 2007, nedostal sa do omeškania, a tak nárok žalobcu na úroky z omeškania nie sú po práve.

Z týchto dôvodov, ako aj z dôvodov, ktoré obsahuje rozsudok súdu prvého stupňa, s ktorými sa odvolací súd stotožnil, odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Odvolaciemu súdu sa žiada povedať, že žalovaný nemohol plniť na základe právnej úpravy, ktorá zdieľala prezumpciu ústavnosti právnych predpisov až do rozhodnutia – Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. novembra 2007 č. k. PL. ÚS 12/05-116.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené v enunciiate tohto rozsudku.»

V citovanej časti odôvodnenia rozsudku krajský súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, prečo odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu považoval za vecne správny, a teda prečo ho potvrdil.

Postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľa, napr. nesprávnou alebo svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by

ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá a rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch (zrušenie rozhodnutia krajského súdu, vrátenie mu veci na ďalšie konanie a priznanie trov právneho zastúpenia) je podmienené vyslovením porušenia jeho základného práva alebo slobody, k čomu v danom prípade nedošlo, bolo bez právneho dôvodu sa týmito požiadavkami zaoberať.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2011